Agatha Christie

De dragul unui câine

Femeia cu ținută de doamnă de la masa oficiului de înregistrare tuşi şi se uită la fata care stătea în fața ei.

— Deci, refuzați slujba asta? A sosit abia dimineață. Cred că-i o parte frumoasă din Italia, un văduv cu un băiețel de trei ani şi o doamnă în vârstă, mama sau o mătuşă.

Joyce Lambert dădu din cap a refuz.

— Nu pot să părăsesc Anglia, spuse cu o voce obosită; am motivele mele. Numai dacă mi-ați putea găsi un post de zilieră?

Vocea îi tremură uşor, întotdeauna i se întâmpla aşa, altfel se stăpânea bine. Ochii ei de un albastru închis se uitau rugători la femeia din fața ei.

— E foarte dificil doamnă Lambert. Singurul fel de guvernantă cu ziua care se caută trebuie să aibă toate certificatele în regulă. Dumneata n-ai niciunul. Am sute ca dumneata în registrele mele, pur şi simplu sute. Făcu o pauză. Aveți pe cineva acasă pe care nu-l puteți lasă?

Joyce dădu din cap afirmativ.

— Un copil?

— Nu, nu e copil. Şi un zâmbet slab îi înflori pe față.

— Da, e o situație foarte nefericită. O să-mi dau toată osteneala, desigur...

Agatha Christie

De dragul unui câine

Femeia cu ţinută de doamnă de la masa oficiului de înregistrare tuşi şi se uită la fata care stătea în faţa ei.

— Deci, refuzaţi slujba asta? A sosit abia dimineaţă. Cred că-i o parte frumoasă din Italia, un văduv cu un băieţel de trei ani şi o doamnă în vârstă, mama sau o mătuşă.

Joyce Lambert dădu din cap a refuz.

— Nu pot să părăsesc Anglia, spuse cu o voce obosită; am motivele mele. Numai dacă mi-aţi putea găsi un post de zilieră?

Vocea îi tremură uşor, întotdeauna i se întâmpla aşa, altfel se stăpânea bine. Ochii ei de un albastru închis se uitau rugători la femeia din faţa ei.

— E foarte dificil doamnă Lambert. Singurul fel de guvernantă cu ziua care se caută trebuie să aibă toate certificatele în regulă. Dumneata n-ai niciunul. Am sute ca dumneata în registrele mele, pur şi simplu sute. Făcu o pauză. Aveţi pe cineva acasă pe care nu-l puteţi lasă?

Joyce dădu din cap afirmativ.

— Un copil?

— Nu, nu e copil. Şi un zâmbet slab îi înflori pe faţă.

— Da, e o situaţie foarte nefericită. O să-mi dau toată osteneala, desigur…

Era clar că întrevederea se terminase. Joyce se ridică, îşi muşca buza ca să reuşească să nu izbucnească în lacrimi, în timp ce părăsea biroul îngheţat pentru a ieşi în stradă.

Nu trebuie – se admonesta ea cu seriozitate. Nu fi o idioată mică, smiorcăită. Intri în panică, asta faci, intri în panică. Niciodată n-a ieşit nimic bun când a-i cedat panicii. Este încă dimineaţa devreme şi o mulţime de lucruri se pot întâmpla. Mătuşa Mary va fi bună cel puţin pentru două săptămâni. Hai, fetiţo, capul sus şi nu-ţi lăsa rudele bogate să te aştepte.

O luă pe Edgware Road, străbătu parcul, apoi pe Victoria Street şi intră în magazinul „Army and Navy". În hol se uită la ceas. Era exact unu şi jumătate. Se scurseră cinci minute şi-apoi o doamnă în vârstă, cu braţele pline de pachete, veni spre ea.

— Ah! Tu eşti Joyce. Mă tem că am întârziat câteva minute. Deservirea la restaurant nu mai e la fel de bună ca înainte. Ai luat masa, nu-i aşa?

Joyce ezită un minut, două, apoi spuse liniştită:

— Da, mulţumesc.

— Întotdeauna iau prânzul la douăsprezece şi jumătate, preciză mătuşa Mary, aşezându-şi în ordine pachetele. E mai puţin aglomerat şi aerul mai curat. Omleta de aici este excelentă.

— Chiar? Întrebă Joyce pe un ton slab. Simţea că abia mai putea să suporte să se gândească la omletă, la aburul fierbinte care se ridica din ea, la mirosul delicios! Îşi îndreptă cu hotărâre gândurile în altă parte.

— Arăţi sleită, fetiţo, o dojeni mătuşa Mary, care avea o siluetă rotunjoară. Nu te lua după curentul ăsta modern de-a renunţa la carne. Totul e o PROS-TI-E. O felie bună de muşchi nu dăunează nimănui.

Joyce se opri din a-şi spune „Nu mi-ar face nici un rău acum". Numai dacă mătuşa Mary n-ar mai vorbi atât despre mâncare. Să-ţi trezească speranţe invitându-te să te întâlneşti cu ea la unu şi jumătate şi apoi să vorbească despre omletă şi friptură – o, câtă cruzime, câtă cruzime.

— Draga mea, continuă mătuşa Mary, am primit scrisoarea ta şi-a fost foarte drăguţ din partea ta să accepţi invitaţia.

Ţi-am spus că mi-ar face plăcere să te văd oricând şi chiar aşa ar fi fost, dar s-a întâmplat ca tocmai să primesc o ofertă extrem de bună de a închiria casa. Prea bună ca s-o pierd şi oamenii îşi aduc vesela şi propria lor lenjerie. Pentru cinci luni. Se mută joi şi eu mă duc la Harrogate. Reumatismul meu m-a deranjat în ultimul timp.

— Înţeleg, spuse Joyce. Îmi pare foarte rău.

— Aşa că rămâne pentru altă dată. Întotdeauna îmi face plăcere să te văd, draga mea.

— Mulţumesc, mătuşă Mary.

— Să ştii că arăţi chiar sleită, o certă mătuşa Mary, studiind-o cu atenţie. Eşti şi slabă, eşti numai oase. Şi ce s-a întâmplat cu culoarea din obrajii tăi? Întotdeauna ai avut o mină sănătoasă. Mă tem că faci prea multă gimnastică.

— Am făcut multă gimnastică astăzi, spuse Joyce abătută. Se ridică. Bine, mătuşă Mary, trebuie să plec.

Şi-acum din nou înapoi, de data aceasta prin St. James Park, prin Berkeley Square, Oxford Street, în sus pe Edgware Road, pe lângă Praed Street, în punctul unde Edgware Road începe să devină altceva. Apoi, printr-o serie de străduţe murdare, până ajunse la o casă deosebit de întunecoasă.

Joyce deschise cu cheia ei şi intră într-un hol mic, îngheţat. Alergă sus pe scări până ajunse la ultimul palier. Se opri în faţa unei uşi de sub care se auzea un pufăit urmat imediat de o serie de chelălăieli şi scheunături vesele.

— Da, Terry dragă, stăpâna ta a venit acasă.

Când uşa s-a deschis un câine alb se repezi la fată – un terier lăţos, bătrân, cu blana foarte jerpelită şi aproape orb. Joyce îl strânse în braţe şi se aşează pe duşumea.

— Terry dragă! Dragă, dragă Terry. Alint-o pe stăpâna ta, Terry; alint-o mult pe stăpâna ta!

Şi Terry ascultă, începând s-o lingă de zor pe faţă, pe urechi, pe gât, tot timpul dând din coada lui scurtă, furios.

— Terry dragă, ce-o să ne facem? Ce-o să se întâmple cu noi? O, Terry dragă, sunt aşa de obosită!

— Ei acum, domnişoară, se auzi o voce ironică în spatele ei. Dacă te vei opri să-l îmbrăţişezi şi să-l pupi pe câinele ăla, uite-o ceaşcă cu ceai bun fierbinte pentru tine.

— O, doamnă Barnes, ce bună sunteţi.

— Joyce se ridică în picioare. Doamna Barnes era o femeie înaltă, impunătoare. În spatele aparenţei unui dragon, ea ascundea o inimă neaşteptat de caldă.

— O ceaşcă de ceai fierbinte nu strică niciodată nimănui, declară doamna Barnes, făcându-se ecoul părerii generale a clasei sale.

Joyce sorbi recunoscătoare. Proprietăreasa ei o privi ocrotitor.

— Aţi avut noroc, domnişoară, adică doamnă, am vrut să spun?

Joyce clătină din cap, întunecându-se la faţă.

— Ah! Oftă doamna Barnes. Nu pare să fie ceea ce am putea denumi o zi norocoasă. Joyce tresări speriată.

— O, doamnă Barnes, nu vreţi să spuneţi…

Doamna Barnes dădea din cap amantă.

— Da, ăsta-i Barnes. Din nou şomer. Ce-o să ne facem, zău că nu ştiu.

— O, doamnă Barnes, trebuie, vreau să spun, aţi dori ca eu…

— Acum nu te mai frământa, draga mea. Îţi spun drept că m-aş fi bucurat dacă ai fi găsit ceva, dar dacă nu-i, nu şi basta. Ai terminat ceaiul? Să iau ceaşca.

— Încă nu.

— Aha! Exclamă doamna Barnes acuzator. Vrei să-i dai ce-a mai rămas javrei ăsteia de câine, te ştiu eu.

— O, vă rog, doamnă Barnes. Numai o picătură. Doar n-o să vă supăraţi, nu-i aşa?

— Ce rost ar avea să mă supăr. Eşti nebună după animalul ăsta rău. E aşa cum îţi spun, să ştii. Era cât pe-aci să mă muşte azi dimineaţă, pe cuvânt.

— O, nu, doamnă Barnes! Terry n-ar face asta.

— A mârâit la mine, şi-a arătat colţii, încercam doar să văd dacă s-ar putea face ceva la pantofii ăia ai dumitale.

— Nu-i place ca cineva să-mi atingă lucrurile. Crede că el trebuie să le păzească.

— Dar pentru ce e nevoie să gândească? Nu e treaba unui câine să gândească. Ar fi mai bine să stea la locul lui, legat în curte să alunge hoţii. Ce-i cu atâta alintare! Ar trebui să scăpaţi de el, domnişoară, asta-i părerea mea.

— Nu, nu, nu, niciodată. Niciodată!

— Cum vă place, spuse doamna Barnes. Luă ceaşca de pe masă, ridică farfurioara de pe duşumea, unde Terry tocmai îşi terminase porţia şi părăsi încăperea.

— Terry, îl chemă Joyce. Vino aici să stăm de vorbă. Ce ne facem, dragă?

Se aşeză în fotoliul şubrezit cu Terry în poală, îşi scoase pălăria şi se rezemă în el. Luă labele câinelui şi le aşeză pe umeri şi-l sărută cu drag pe nas şi între ochi. Apoi începu să-i vorbească încet, blând, răsucindu-i cu delicateţe între degete urechile.

— Ce ne facem cu doamna Barnes, Terry? Îi datorăm chiria pe patru săptămâni şi ea e aşa de înţelegătoare, Terry, aşa de înţelegătoare. Nu ne-ar da niciodată afară. Dar nu putem să profităm de bunătatea ei, Terry. Nu putem face asta. De ce nu vrea domnul Barnes să lucreze? Îl urăsc pe Barnes. Tot timpul e beat. Şi dacă te îmbeţi mereu, rămâi întotdeauna fără slujbă. Dar eu nu beau, Terry, şi totuşi sunt şomeră. Nu pot să te părăsesc, dragă. Nu pot să te părăsesc. Nu-i nici măcar cineva la care te-aş putea lăsa, cineva care să fie bun cu tine. Ai îmbătrânit, Terry, ai 12 ani şi nimeni n-are nevoie de un câine bătrân, care-i aproape orb şi puţin surd şi puţin, doar puţin, nervos. Eu ţin la tine, dragă, dar tu nu ţii la oricine, nu-i aşa? Mârâi. Asta din cauză că-ţi dai seama că lumea e împotriva ta. Suntem singuri, numai noi doi, nu-i aşa, dragă?

Terry o linse delicat pe obraz.

— Spune-mi ceva, dragă.

Terry mârâi încet, prelung ca un oftat, după care îşi puse nasul după urechea fetei.

— Tu ai încredere în mine, nu-i aşa, scumpule? Ştii că n-am să te părăsesc niciodată. Dar ce-o să ne facem? Suntem la pământ, Terry.

Se rezemă din nou în fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi.

— Îţi aminteşti, Terry, vremurile fericite de odinioară? Tu, eu, Michael şi tăticu'. O, Michael, Michael! Era prima lui permisie şi a vrut să-mi dea un cadou înainte de-a se întoarce în Franţa. Şi eu i-am spus să nu fie extravagant. Apoi am plecat la ţară şi totul a fost o surpriză. Mi-a spus să mă uit pe fereastră şi tu erai acolo mergând pe potecă legat cu o funie lungă. Omuleţul nostim care te-a adus mirosea a câine. Şi cum vorbea: „O frumuseţe, asta e. Uitaţi-vă la el, doamnă, nu-i o minune? Mi-am spus că îndată ce doamna şi domnul o să-l vadă vor zice: Câinele ăsta-i o frumuseţe!”

A ţinut-o întruna aşa, încât mult timp te-am şi strigat „Frumosule”! O, Terry, erai aşa un căţeluş de scump, cu căpşorul într-o parte, dând din coada ta caraghioasă! Michael a plecat în Franţa şi eu te aveam pe tine – cel mai scump câine din lume. Tu ai citit toate scrisorile de la Michael împreună cu mine, nu-i aşa? Tu le miroseai şi eu spuneam: „De la stăpân” şi tu înţelegeai. Eram atât de fericiţi, atât de fericiţi. Tu, Michael şi cu mine. Dar acum Michael e mort şi tu eşti bătrân şi eu am obosit să-mi mai fac curaj.

Terry o linse.

— Erai acolo când a sosit telegrama. Dacă n-ai fi fost tu, Terry, dacă n-ar fi trebuit să continui să…

Rămase tăcută câteva minute.

— Şi de atunci am fost nedespărţiţi, împreună şi la bine şi la rău. Şi-au fost o mulţime de greutăţi, nu-i aşa? Acum iar am dat de greu. Mai sunt numai mătuşile lui Michael şi ele cred că-mi merge bine. Ele nu ştiu că el a pierdut toţi banii la jocuri de noroc. Nu trebuie să povestim nimănui despre asta. Nu-mi pasă, de ce să n-o fi făcut? Fiecare trebuie să

aibă vreun defect. El ne-a iubit pe amândoi, Terry, şi asta-i tot ce contează. Rudele sale au fost întotdeauna înclinate să-l critice şi să spună lucruri urâte. N-o să le dăm noi şansa asta. Dar aş fi vrut să am şi eu nişte rude ale mele. E foarte ciudat să n-ai nici un fel de rudă. Sunt atât de obosită, Terry, şi mi-e groaznic de foame. Nu-mi vine să cred că am numai 29 de ani, mă simt ca la 69. De fapt nu sunt curajoasă, doar mă prefac că aş fi. Şi încep să am nişte idei groaznic de meschine. Am bătut tot drumul până la Ealing, ieri, s-o vizitez pe verişoara Charlotte Green. Am crezut că dacă ajung acolo la 12,30, ea cu siguranţă mă va invita la masă. Şi-atunci când am ajuns la adresa ei, m-am simţit ca şi cum cerşeam ceva. Pur şi simplu n-am putut. Aşa că am făcut cale-ntoarsă. Ceea ce-i o prostie. Trebuie să fii un cerşetor hotărât sau nici să nu te gândeşti la asta. Nu cred că am un caracter puternic.

Terry mârâi din nou şi-şi băgă nasul negru în ochii lui Joyce.

— Mai ai încă un nas drăguţ, Terry, rece ca îngheţata. O, te iubesc atât de mult! Nu pot să mă despart de tine. Nu pot să „scap” de tine, nu pot… Nu pot… Nu pot…

Limba caldă o lingea de zor.

— Tu înţelegi aşa de bine, dragă. Ai face orice ca să-ţi ajuţi stăpâna, nu-i aşa?

Terry se dădu jos şi se duse direct într-un colţ. Se înapoie aducând între dinţi un bol ponosit.

Joyce nu ştia ce să facă, să plângă sau să râdă.

Făcea singurul lui truc? Unicul lucru cu care credea că poate să-şi ajute stăpâna. O, Terry, Terry, nimeni nu o să ne despartă! Aş face orice. Chiar aş face? Aşa spui… Şi-atunci când ţi se arată ce-ai făcut, te scuzi: „N-am avut de gând să fac aşa ceva”. Aş face eu orice?

Se aşează pe duşumea lângă câine.

— Vezi, Terry, asta-i situaţia! Guvernantele nu pot ţine câini şi domnişoarele de companie pentru doamnele vârstnice n-au voie să aibă câini. Numai femeile măritate

pot avea, Terry, câini mici, scumpi, pufoşi pe care îi iau la cumpărături cu ele şi dacă una preferă un terier bătrân, orb, de ce nu?

Se opri să se mai încrunte şi în clipa aceea auzi o bătaie dublă de dedesubt.

— Cred că-i poşta.

Sări în picioare şi alergă jos pe scară, întorcându-se cu o scrisoare.

Ar putea fi… Numai dacă…

O deschise…

Dragă doamnă, Am cercetat tabloul şi, după părerea noastră, nu este un Cuyp autentic şi ca atare valoarea sa e practic nulă.

Ai dumneavoastră, Sloane and Ryder.

Joyce rămase ţintuită pe loc. Când începu să vorbească vocea i se schimbase.

— Asta e, spuse. S-a dus şi ultima speranţă. Dar nu o să ne despărţim. Există o soluţie şi ea nu va fi cerşitul. Terry dragă, am să plec. Mă întorc repede.

Joyce coborî în grabă treptele spre telefonul care se afla într-un loc întunecos. Acolo formă un anumit număr. O voce de bărbat îi răspunse şi tonul lui se schimbă când îşi dădu seama că era ea.

— Joyce, fata mea dragă. Haide să ne plimbăm, să luăm masa şi să dansăm în seara asta.

— Nu pot, îi spuse Joyce senină. N-am nimic potrivit de îmbrăcat.

Zâmbi tristă când se gândi la umeraşele goale din dulapul vechi.

— Ce-ar fi dacă aş veni acum să te văd? Care-i adresa? Doamne sfinte, unde-i asta? Ai cam sărăcit, nu-i aşa?

— Complet.

— Bine, văd că eşti foarte sinceră. Pe curând.

Trei sferturi de oră mai târziu, maşina lui Arthur Halliday se opri în faţa casei. O doamnă Barnes uluită îl conduse sus.

— Fata mea dragă, ce bârlog îngrozitor. Cum naiba de-ai ajuns în halul ăsta?

— Mândria şi alte câteva sentimente neprofitabile.

Vorbea destul de senină; îl privea pe bărbatul din faţa ei ironic.

Mulţi oameni spuneau de Halliday că e frumos. Era un bărbat înalt, lat în umeri, blond, cu ochi mici, de un albastru deschis şi cu o bărbie lată.

Se aşeză în fotoliul hodorogit care-i fusese oferit.

— Bine, spuse el gânditor. Aş zice că ţi-ai primit lecţia. Vreau să ştiu dacă animalul ăla muşcă?

— Nu, nu, e cuminte. L-am dresat ca pe un… Un câine de pază.

Halliday o măsură de sus în jos cu privirea.

— Gata să te scufunzi, Joyce, spuse încet. Aşa e?

Joyce dădu aprobator din cap.

— Ţi-am mai spus, fata mea dragă. Până la urmă obţin întotdeauna ceea ce vreau. Ştiam c-o să vină vremea să vezi unde-o să-ţi găseşti norocul.

— Am noroc că nu te-ai răzgândit, răspunse Joyce.

Se uită la ea neîncrezător. Niciodată nu ştiai prea bine la ce se referă Joyce.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Când doreşti.

— De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine. El râse, uitându-se prin cameră. Joyce se înroşi.

— Apropo, am o condiţie.

— O condiţie?

Se uită la ea din nou bănuitor.

— Câinele meu. Trebuie să vină cu mine.

— Sperietoarea asta bătrână? Poţi să-ţi iei orice, fel de câine doreşti. Nu trebuie să faci economie.

— Eu îl vreau pe Terry.

— E în regulă. Fă cum îţi place.

Joyce îl privi drept în faţă.

— Ştii, nu-i aşa, că nu te iubesc? Câtuşi de puţin.

— Nu-mi fac eu griji din cauza asta. Nu sunt un tip platonic. Dar nici să fiu dus de nas, fata mea. Dacă te măriţi cu mine, te porţi cinstit.

Obrajii lui Joyce se aprinseră.

— O să merite banii tăi, spuse ea.

— Pot să te sărut acum?

El se apropie. Ea aştepta zâmbind. O luă în braţe, o sărută pe faţă, pe buze, pe gât. Ea nu fu nici rigidă, nici nu se retrase. În cele din urmă îi dădu drumul.

— Am să-ţi aduc un inel. Ce ţi-ar place, cu diamante sau perle?

— Un rubin, spuse Joyce. Cel mai mare rubin posibil, de culoarea sângelui.

— Stranie idee!

— Aş vrea să fie în contrast cu micile perle pe care Michael şi-a putut permite să mi le dăruiască.

— Ai mai mult noroc de data aceasta, nu?

— Spui foarte bine lucrurilor pe nume, Arthur.

Halliday plecă chicotind.

— Terry, linge-mă, linge-mă bine, pe toată faţa şi pe gât, mai ales pe gât.

Şi cum Terry o ascultă, ea murmură dusă pe gânduri:

— Foarte greu să mă gândesc la altceva, asta-i singura soluţie. Nu poţi să ghiceşti la ce mă gândeam, la gem, la gemul din magazinul unui băcan. Îmi spuneam: căpşuni, smochine, zmeură, prune goldane. Şi poate, Terry, se va sătura de mine destul de repede. Aşa sper, nu crezi? Se spune că aşa fac bărbaţii după ce te măriţi cu ei. Dar Michael nu s-ar fi plictisit de mine niciodată, niciodată, niciodată! O, Michael…

Joyce se sculă a doua zi dimineaţă cu inima grea ca plumbul. Oftă adânc şi, imediat, Terry, care dormea la picioarele ei, se duse la ea şi o sărută cu afecţiune.

— O, dragă, dragă! Trebuie să trecem şi prin asta. Numai de s-ar întâmpla ceva, Terry dragă. Nu-ţi poţi tu ajuta

stăpâna? Ştiu c-ai face-o dac-ai putea.

Doamna Barnes îi aduse ceai, pâine cu unt şi o felicită din toată inima.

— Şi-acum, doamnă, când mă gândesc c-o să vă măritaţi cu gentlemanul acela. A venit într-un Rolls. Unul adevărat. L-a dat gata pe Barnes când a văzut un Rolls stând în faţa uşii noastre. De ce, mă rog, stă câinele ăla pe pervazul ferestrei?

— Îi place soarele, spuse Joyce. Dar e cam periculos. Terry, vino înăuntru.

— Dac-aş fi în locul dumitale, spuse doamna Barnes, i-aş pune capăt chinului în care e bietul de el şi i-aş cere domnului dumneavoastră să-mi cumpere unul din căţeluşii aceia de rasă pe care doamnele le poartă în manşoanele lor.

Joyce zâmbi şi-l chemă din nou pe Terry. Câinele se ridică cu greu şi, exact în momentul acela, se auzi de jos, din stradă, gălăgia pe care o făceau nişte câini care se luptau între ei. Terry îşi întinse gâtul şi începu să latre. Pervazul ferestrei era vechi şi şubred. El se clătină şi Terry, prea bătrân şi anchilozat ca să-şi regăsească echilibrul, căzu.

Cu un strigăt de durere, Joyce se repezi jos pe scări şi afară pe uşa din faţă. În câteva secunde îngenunchease lângă Terry. Scheuna de ţi se umplea inima de milă şi poziţia în care stătea arăta că era grav rănit. Se aplecă deasupra lui.

— Terry, Terry dragă, dragă, dragă, dragă… Cu multă greutate el încercă să dea din coadă.

— Băiatule, stăpâna ta te va face bine, băiete dragă!

O mulţime, compusă mai ales din băieţei, se îngrămădea în jur.

— A căzut de la fereastră, săracul.

— Vai, arată rău.

— Pare să-şi fi rupt spinarea. Joyce nu-i luă în seamă.

— Doamnă Barnes, unde-i cel mai apropiat veterinar?

— E Jobling din Mere Street, dacă l-aţi putea aduce aici…

— Un taxi.

— Permiteţi-mi.

Se auzi vocea plăcută a unui om mai în vârstă care tocmai coborâse dintr-un taxi. El îngenunche lângă Terry, Îi ridică buza superioară şi apoi îşi trecu mâna peste trupul câinelui.

— Mă tem că are hemoragie internă, spuse el. Nu pare să aibă oase rupte. Mai bine l-am duce la veterinar.

Împreună, el şi cu Joyce ridicară câinele. Terry chelălăi a durere. Colţii i se înfipseră în braţul lui Joyce.

— Terry, e în regulă, bătrâne.

Îl urcară în taxi şi porniră. Cu un aer absent, Joyce se legă la braţ cu o batistă. Terry, îndurerat, încerca s-o lingă.

— Ştiu dragă, ştiu. N-ai vrut să mă muşti pe mine. E-n ordine, Terry.

Îl mângâia pe cap. Bărbatul de lângă ea o privea, dar nu spunea nimic.

Sosiră la veterinar destul de repede şi-l găsiră. Era un om roşu la faţă, cu o atitudine insensibilă.

Se purta cu Terry atât de brutal încât Joyce simţea că-şi dă sufletul. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă. Spunea mereu pe un ton scăzut, încurajator:

— E-n ordine, dragă. E-n ordine…

Veterinarul se îndreptă din şale.

— Imposibil să vă spun exact. Sunt nevoit să-i fac o examinare completă. Trebuie să-l lăsaţi aici.

— O, nu pot!

— Mă tem că trebuie. Trebuie să-l duc jos. Am să vă sun, să zicem, peste jumătate de oră.

Cu inima grea, Joyce cedă. Îl sărută pe Terry pe nas. Cu ochii în lacrimi, se împleticea pe trepte. Bărbatul care o ajutase era încă acolo. Uitase de el.

— Taxiul este încă aici. Vă duc înapoi.

Ea dădu din cap că nu vroia.

— Mai bine mă duc pe jos.

— Vă conduc.

Plăti taxiul. Ea nu prea îşi dădea seama că el mergea liniştit alături, fără să vorbească. Când ajunseră la casa

doamnei Barnes îi spuse:
— Încheietura. Trebuie să aveţi grijă de ea. Fata se uită la mână.
— O, e-n regulă.
— Trebuie spălată ca lumea şi bandajată. Am să vin cu dumneavoastră.
Urcară pe scări împreună, îl lăsă să spele rana şi s-o lege cu o batistă curată. Ea spuse doar un singur lucru:
— Terry n-a vrut să facă asta. N-ar fi făcut-o niciodată, niciodată. Doar nu şi-a dat seama că eram eu. Trebuie să fi avut dureri groaznice.
— Mă tem că aşa e.
— Şi poate că ei îl chinuie acum înfiorător.
— Sunt sigur că se face tot ce se poate pentru el. Când veterinarul va telefona, vă veţi putea duce să-l aduceţi şi să-l îngrijiţi aici.
— Da, bineînţeles.
Omul făcu o pauză, apoi se îndreptă spre uşă.
— Sper ca totul să fie în ordine, rosti el stingherit. La revedere.
— La revedere.
După vreo două, trei minute, ea îşi dădu seama că el fusese amabil şi că nu-i mulţumise deloc.
Doamna Barnes apăru cu o ceaşcă în mână.
— Acum, bietul meu puişor, o ceaşcă de ceai fierbinte. Eşti distrusă cu totul, după câte îmi dau seama.
— Mulţumesc, doamnă Barnes, dar nu vreau nici un fel de ceai.
— O să-ţi facă bine, scumpa mea. N-o lua în tragic. Căţeluşul o să se facă bine şi chiar dacă nu se va întâmpla aşa, domnul acela al dumitale îţi va aduce un câine nou, frumos.
— Nu, doamnă Barnes, nu. Vă rog, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să rămân singură.
— Bine, eu n-am vrut…
Sună telefonul.

Joyce se repezi la el ca din puşcă. Ridică receptorul. Doamna Barnes cobora încet treptele după ea. O auzi pe Joyce spunând: „Da, la telefon. Ce? O! O! Da. Da, mulţumesc”.

Închise telefonul. Se întoarse cu o faţă care o sperie pe blânda doamnă Barnes. Părea lipsită de orice fărâmă de viaţă sau expresie.

— Terry a murit, doamnă Barnes, rosti ea. A murit acolo singur, fără mine.

Urcă scările, intră în camera ei şi închise foarte hotărâtă uşa.

— Bine, eu n-am vrut, spuse doamna Barnes, rămasă singură în hol.

Cinci minute mai târziu, îşi băgă capul pe uşă. Joyce stătea pironită în fotoliu. Nu plângea.

— Domnişoară, a venit gentlemanul dumneavoastră. Să-l să vină sus?

Deodată o luminiţă i se aprinse în ochii lui Joyce.

— Da, vă rog. Aş vrea să-l văd.

Halliday intră exuberant.

— Iată-ne. N-am întârziat mult, nu-i aşa? Sunt pregătit să te iau din locul ăsta groaznic de îndată. Nu mai poţi să stai aici. Haide, strângeţi lucrurile.

— Nu mai e nevoie, Arthur.

— Nu mai e nevoie? Ce vrei să spui?

— Terry a murit. Acum nu mai e nevoie să mă mai mărit cu tine.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Câinele meu, Terry, a murit. Mă măritam cu tine numai ca să putem rămâne împreună.

Halliday o fixă cu privirea, faţa făcându-i-se din ce în ce mai roşie.

— Eşti nebună.

— Se poate. Aşa sunt oamenii care iubesc câinii.

— Vorbeşti serios că te măritai cu mine numai pentru că… Dar, e absurd!

— Dar de ce credeai că mă mărit cu tine? Ştiai că nu te puteam suferi.

— Te măritai cu mine pentru că eu îţi pot oferi nişte clipe plăcute. Şi pot s-o fac.

— După părerea mea, răspunse Joyce, acesta este un motiv mult mai revoltător decât al meu. Oricum, s-a terminat. Nu mă mărit cu tine!

— Îţi dai seama cât de al naibii de urât de porţi cu mine?

Ea îl privi cu răceală, dar cu atâta ură în ochi încât el se dădu câţiva paşi înapoi.

— Nu cred. Te-am auzit vorbind despre faptul că vrei să obţii ce-ţi place de la viaţă. Asta vroiai şi de la mine, ceea ce mi-a sporit antipatia mea faţă de tine. Ştiai că nu te puteam suferi şi asta îţi făcea plăcere. Când te-am lăsat să mă săruţi ieri, ai fost dezamăgit pentru că nu m-am opus şi n-am protestat. E ceva brutal la tine, Arthur, ceva crud, ceva care te face să-ţi placă să jigneşti… Nimeni n-ar putea să se poarte atât de rău pe cât meriţi. Şi-acum te superi dacă pleci din cameră? Vreau să rămân singură.

Se răsti şi se încrâncenă puţin.

— Şi ce-ai de gând să faci? N-ai bani deloc.

— Asta-i treaba mea. Te rog pleacă.

— Diavoliţă. Tu, diavoliţă înnebunitoare. N-ai terminat tu încă cu mine.

Joyce râse.

Hohotul de râs îl înfurie mai mult decât orice altceva. Nu se aşteptase. Coborî scările încurcat şi plecă cu maşina.

Joyce oftă uşurată, îşi puse pălăria ei neagră veche şi ieşi şi ea. Mergea pe stradă mecanic, fără să se gândească, fără să simtă ceva. Undeva, în mintea ei era durere – o durere pe care o simţea permanentă,dar care pentru moment făcea ca totul să fie nemilos înăbuşit.

Trecu de Oficiul de înregistrare şi ezită.

— Trebuie să fac ceva. Fluviul, desigur. M-am gândit de multe ori la asta. Să termin cu toate. Dar e atât de frig şi

umed. Nu cred că am destul curaj. De fapt nu sunt curajoasă.

Se întoarse la Oficiul de înregistrare.

— Bună dimineaţa, doamnă Lambert. Mă tem că nu avem nici o slujbă de zilieră.

— Nu contează, spuse Joyce. Pot să primesc orice fel de serviciu acum. Prietenul meu cu care locuiam a… murit.

— Deci, vă gândiţi să mergeţi în străinătate?

Joyce dădu afirmativ din cap.

— Da, cât de departe posibil.

— Întâmplarea face ca domnul Allaby să fie aici acum, chestionând candidatele. O să vă trimit la el.

După un minut, Joyce stătea într-o cămăruţă, răspunzând la întrebări. Ceva la interlocutorul ei i se părea în mod vag familiar, dar nu putea să-şi aducă aminte. Şi-apoi, deodată, mintea i se învioră puţin, când îşi dădu seama că ultima întrebare era uşor deosebită.

— Vă înţelegeţi bine cu doamnele bătrâne? Întrebă domnul Allaby.

Joyce zâmbi fără să vrea.

— Cred că da.

— Ştiţi, mătuşa mea, care locuieşte la mine, e cam dificilă. Mă iubeşte şi mie mi-este foarte dragă, dar cred că unei tinere i s-ar putea părea, câteodată, cam capricioasă.

— Cred că am răbdare şi sunt calmă, răspunse Joyce, şi m-am înţeles întotdeauna foarte bine cu oamenii în vârstă.

— Va trebui să faceţi anumite lucruri pentru mătuşa mea şi, în plus, va trebui să vă îngrijiţi de băieţelul meu de trei ani. Mama lui a murit acum un an.

— Înţeleg.

Urmă o pauză.

— Atunci, dacă credeţi că v-ar place slujba, am putea considera lucrurile aranjate. Plecăm săptămâna viitoare. Am să vă anunţ data exactă şi cred că aţi dori un mic avans din salariu ca să vă cumpăraţi cele necesare.

— Vă mulţumesc foarte mult. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

Se ridicaseră amândoi. Deodată domnul Allaby o întrebă jenat:

— Nu-mi place să mă amestec… Dar aş vrea… Aş vrea să ştiu… Vreau să zic, câinele dumneavoastră e bine?

Pentru prima dată Joyce se uită la el. Se înroşi la faţă şi ochii ei albaştri se făcură aproape negri. Se uită drept la el. Crezuse că-i în vârstă, dar nu era chiar aşa. Părul începea să-i încărunţească, avea o faţă plăcută, aspră de vânt, umeri cam încovoiaţi, ochi negri şi ceva din alintarea timidă a unui câine.

Arăta puţin ca un ogar, se gândi Joyce.

— O, dumneavoastră sunteţi, spuse ea. M-am gândit după aceea că nu v-am mulţumit deloc.

— Nu-i nevoie. Nu mă aşteptam la asta. Ştiam ceea ce simţeaţi. Ce-i cu bietul bătrân?

Ochii lui Joyce i se umplură de lacrimi. I se rostogoleau pe obraji. Nimic pe lumea asta nu le-ar fi putut opri.

— A murit.

— Oh!

El nu mai adăugă nimic altceva, dar pentru Joyce acel „Oh!” a fost unul dintre cuvintele cele mai alinătoare, pe care le auzise vreodată. Era în el sublimat tot ceea ce nu puteau exprima alte încurajări.

După un minut, două, el spuse repezit:

— De fapt, am avut un câine. A murit acum doi ani. Era o mulţime de oameni atunci care nu puteau înţelege că nu mai făcea faţă. Bietul câine bătrân trebuia să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Joyce dădu din cap ca şi cum înţelegea.

— Ştiu… Spuse domnul Allaby.

O luă de mână, i-o strânse tare şi-i dădu drumul. El ieşi din cămăruţă. După un minut, două, ieşi şi Joyce ca să fixeze diferite amănunte cu femeia care părea o doamnă. Când

sosi acasă, doamna Barnes o întâmpină în prag cu acel aer lugubru, tipic pentru clasa ei.

— Au trimis acasă trupul bietului căţeluş, o anunţă ea. E sus în camera dumitale. I-am spus lui Barnes şi el este gata să sape o mică groapă frumoasă în grădina din spate…

SFÂRŞIT